

РЕШЕНИЕ

№ 27724

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5449**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК) във връзка с чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. Ю., гражданин на Сирийска арабска република, [дата на
раждане] в [населено място], С., с ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адв. Д. от САК, срещу Решение №
38-ОК/27.03.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при
Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ не е допусната
до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба на
жалбоподателя с вх. № КП-01-718/11.03.2026 г. по описа на ДАБ при МС.

В жалбата и в с.з. се твърди незаконосъобразност на оспорения административен акт поради
нарушение на материалния закон и допуснати нарушения на административнопроизводствените
правила като излага подробни съображения.

Ответникът – интервюиращият орган на ДАБ при МС, чрез юрк. П. оспорва жалбата като
неоснователна.

Жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от адресат на неблагоприятен за него
административен акт, при наличие на правен интерес, поради което е допустима.

От фактическа страна:

За първи път жалбоподателят е потърсил международна закрила с молба вх. № ОК-13-
1430/05.08.2024 г. на РПЦ – [населено място] до Председателя на ДАБ при МС. С решение №
12086/20.11.2024 г. Председателят на ДАБ при МС е отказал предоставянето на статут на бежанец
и хуманитарен статут. Административният акт е обжалван и е потвърден с влязло в сила решение
№ 3499/03.02.2025 г. на Административен съд София-град по адм. дело № 12086/2024 г.

Жалбоподателят е адресирал и две последващи молби пред ДАБ, които са били отхвърлени и отказите са потвърдени с окончателен съдебен акт.

На 11.03.2026 г., с вх. № КП-01-718 на ДАБ при МС (л. 129), жалбоподателят е подал трета последваща молба за международна закрила. В нея твърди, че след падането на режима на Б. А. провинция Д. А. е под фактическия контрол на кюрдски въоръжени сили, водещи постоянни военни сблъсъци с новото сирийско правителство, и че тези сили набират принудително нови войници измежду арабското мнозинство в областта, като жалбоподателят се счита застрашен от арест и насилствено привличане към военни действия поради арабския си произход и сунитското си вероизповедание. Към молбата са приложени: доклад на Съвета за сигурност на ООН относно положението в С. от 19.11.2025 г.; официално становище по Закона за достъп до обществена информация относно степента на риск в С.; и извадки от електронни и телевизионни медийни източници.

С обжалваното решение, издадено от интервюиращия орган на ДАБ при МС на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, последната последваща молба на жалбоподателя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният орган е приел, че наведените обстоятелства не съставляват нови такива по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, доколкото положението в държавата по произход, включително опасенията от военна мобилизация, вече е било предмет на обсъждане в предходните производства, а при първоначалното интервю от 09.08.2024 г. жалбоподателят изрично е заявил, че не е бил обект на заплахи или насилие в С. и че при промяна на управлявания режим ще се завърне доброволно. Прието е, че съгласно официалното становище по ЗДОИ задължителната военна служба към сирийската държава е отпаднала, а набирането на кадри понастоящем се извършва на доброволен принцип срещу заплащане. Административният орган е констатирал общо подобрене в обстановката в С., като се е позовал и на бюлетин на ВКБООН от 06.03.2026 г. относно мащабно завръщане на бежанци в страната.

В хода на съдебното производство, с молба от 26.06.2026 г., процесуалният представител на жалбоподателя е представил допълнителни писмени доказателства, приети от съда.

От справка на Дирекция „Международна дейност“ от 15.06.2026 г. се установява, че в областите под контрола на Автономната администрация на С. и Източна С. (DAANES/СДС) действа задължителен „Дълг за самоотбрана“ (Self-Defense Duty), на който подлежат мъже, родени между 1998 г. и 2006/2007 г., като процедурата по набиране се осъществява чрез внезапни проверки на самоличността по контролно-пропускателни пунктове и масови проверки, а не чрез връчване на писмени повиквателни.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – интервюиращ орган на ДАБ при МС, в рамките на предоставените му от чл. 76б, ал. 1 ЗУБ правомощия, и в срока по същата разпоредба, тъй като последващата молба е подадена на 11.03.2026 г. Решението е обективизирано в изискуемата от чл. 59 АПК писмена форма и съдържа фактически и правни основания, поради което не страда от пороци, обуславящи неговата нищожност. В производството по издаването му не се установяват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ „последваща молба“ е молба за международна закрила, която чужденецът подава след като производството по предходна такава молба е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне. Настоящата молба на жалбоподателя, вх. № КП-01-718/11.03.2026 г., има характер на последваща молба по смисъла на цитираната разпоредба, доколкото е подадена след влизането в сила на решение № 12086/20.11.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС,

потвърдено на две съдебни инстанции, и след две допълнителни последващи молби, всяка от които е приключила с влязло в сила решение за недопускане.

Съгласно чл. 76а ЗУБ, преди разглеждане по същество на последваща молба, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ. Съгласно последната разпоредба, подадена последваща молба, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III от ЗУБ – т.е. подлежи на недопускане до производство по същество.

Понятието „нови обстоятелства“ по чл. 13, ал. 2 ЗУБ транспонира чл. 40, §§ 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС и е предмет на трайно установена практика на Съда на Европейския съюз. Съгласно Решение на Съда на ЕС от 8 февруари 2024 г. по дело С-216/22, идентично по правния си въпрос с цитираното от жалбоподателя дело С-18/20, понятието „нови елементи или факти“ обхваща елементи, настъпили след приключване на предходната процедура, както и елементи, съществували преди приключването ѝ, но неизтъкнати от кандидата. Съдът на ЕС изрично е постановил, че за да се обоснове допустимост на последваща молба, е необходимо новите елементи допълнително да увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да получи международна закрила по смисъла на Директива 2011/95/ЕС – самото позоваване на факт, който не е бил изрично обсъден по-рано, не е достатъчно, ако той не притежава относима тежест към личното положение на кандидата (Решение на Съда на ЕС от 8 февруари 2024 г. по дело С-216/22 – т. 49). Настоящият състав съобрази посочения стандарт при преценка на всяко от наведените обстоятелства.

По отношение на общото положение в С. след промяната на управлявания режим, съдът намира, че това обстоятелство вече е било изяснено и обсъдено в предходните производства на жалбоподателя, включително в потвърдените актове по адм. дело № 9132/2025 г. и адм. дело № 528/2026 г. на Административен съд София-град. Установената тенденция, потвърдена и от бюлетина на ВКБООН от 06.03.2026 г. за близо 1 500 000 завърнали се в С. лица, сочи на процес на стабилизация, а не на влошаване на общата обстановка. Самт по себе си позоваването на продължаваща политическа и икономическа трансформация на страната не съставлява ново обстоятелство от съществено значение по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, доколкото не е съпроводено с личен елемент.

По отношение на специфичния за провинция Д. А. режим на принудително набиране от страна на Сирийските демократични сили, съдът съобрази представената в хода на съдебното производство справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ с вх. № МД-02-155/15.04.2026 г., доколкото съдебният контрол по дела за международна закрила е цялостен и обхваща обстоятелства, настъпили след постановяване на административния акт (Решение на Съда на ЕС от 25 юли 2018 г. по дело С-585/16, А., т. 111 – 113). Съдържанието на тази справка обаче не подкрепя тезата на жалбоподателя за наличие на реален личен риск. Съгласно справката, на задължителния „Дълг за самоотбрана“, налаган от автономната администрация на СДС, подлежат мъже, родени между 1998 г. и 2006/2007 г. Жалбоподателят е [дата на раждане] и към момента е на 30-годишна възраст – извън посочения възрастов диапазон. При това положение справката, макар да установява съществуването на регионален мобилизационен риск в Д. А., едновременно изключва принадлежността на жалбоподателя към визираната от нея възрастова група, поради което твърдяната опасност не притежава изискуемия от чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ, съответно от цитираната практика на Съда на ЕС по дело С-216/22, личен елемент и не увеличава в значителна степен вероятността жалбоподателят да получи международна закрила.

Настоящият състав съобразява и обстоятелството, че при първоначалното интервю, проведено на

09.08.2024 г., жалбоподателят изрично е декларирал, че никога не е бил арестуван, съден или заплашван лично, не е бил обект на насилие в С., не е членувал в политическа организация и не е имал проблеми с властите, армията или полицията, като е заявил, че при промяна на управляващия режим би се завърнал доброволно. Тези изявления не са преодолены с последващо изложение на конкретен, личен за жалбоподателя факт на възможно преследване, а единствено с позоваване на обща регионална обстановка.

По отношение на представения доклад на Съвета за сигурност на ООН от 19.11.2025 г. и становището по ЗДОИ, съдът съобразява, че тези документи имат общ характер и не установяват конкретно съотносим към личността на жалбоподателя риск. Напротив, становището по ЗДОИ изрично сочи отпадане на задължителната военна служба към централната сирийска държава и преминаване към доброволно набиране срещу заплащане, което е в подкрепа на извода на административния орган, а не го опровергава.

Позицията на ВКБООН от декември 2024 г., поддържана и в становището от април 2026 г., има характер на препоръка към държавите членки да се въздържат от принудително връщане и от постановяване на негативни решения по молби за закрила на сирийски граждани. Настоящият състав съобразява тази позиция, но намира, че тя не може да замести индивидуализираната преценка, изисквана от чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС и от чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, нито сама по себе си да установи наличие на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на конкретния жалбоподател, при установена извън обхвата на мобилизационния риск възрастова принадлежност.

С оглед на изложеното, съдът намира, че наведените от жалбоподателя обстоятелства, включително представените в хода на съдебното производство допълнителни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, не съставляват нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на жалбоподателя или за държавата му по произход по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, годни да обосноват значително увеличаване на вероятността той да получи международна закрила. Правилно и в съответствие с материалния закон интервюиращият орган на ДАБ при МС е приел последващата молба с вх. № КП-01-718/11.03.2026 г. за недопустима и не е допуснал същата до производство за предоставяне на международна закрила.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 85, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд София-град, 84-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба на А. А. Ю., гражданин на Сирийска арабска република, срещу Решение № 38-ОК/27.03.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване